Kamu Yönetimi Reformu:

Kapsamlı bir özelleştirme ve köleleştirme operasyonu!

Genel grev için hazırlanmalıyız!

Sosyalist Kamu Emekçileri

Kamu Yönetimi Reformu: Kapsamlı bir özelleştirme ve köleleştirme operasyonu!

Genel grev için hazırlanmalıyız!

4857 sayılı kölelik yasası ile işçileri köleliğe mahkum eden sermaye iktidarı, şimdi de eğitimden sağlığa kadar tüm kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi ve kamu emekçilerinin kölelik koşullarına mahkum edilmesi için kolları sıvadı.

Sermaye iktidarı yıllardır ülkenin tüm kaynaklarını yerli ve yabancı tekellere peşkeş çekiyor. Ülkeyi boydan boya uluslararası tekellerin ve onların yerli işbirlikçilerinin çiftliği haline getirerek, bir yandan çocuklarımızı ABD emperyalizminin hizmetinde mazlum Irak

halklarının üzerine sürüyor, bir yandan da çocuklarımızın ve bizlerin en temel yaşamsal haklarımızı elimizden almak için harıl harıl çalışıyor. ABD'ye kalkan olmak ve ABD'nin zulmüne ortak olmak için gençlerimizi mazlum Irak halklarının üzerine sürmeye hazırlanan emperyalizm uşağı bu iktidar, ülke içinde de işçi ve emekçilere daha fazla yoksulluğu dayatıyor. Genelkurmayı'yla, hükümetiyle, medyasıyla kapitalist sömürü düzeninin bütün güçleri birleşmiş, gençlerimizin ve Irak halklarının kanı üzerinden ABD emperyalizmi ile alçakça bir pazarlık yapıyorlar. Onyıllardır ülkemizi ABD ve Avrupa emperyalizminin çiftliği haline getirenler, ülke bağımsızlığı adına elde avuçta hiçbir şey bırakmayanlar, kısacası ülkeyi emperyalizmin kucağına atanlar, şimdi de efendilerine yeni hizmetler için hizaya girmiş bulunuyorlar. ABD emperyalizmi onların, onlar da ABD adına bizlerin ve çocuklarımızın başına çuval geçiriyorlar.

Emperyalizm işbirlikçisi sermaye iktidarının sözcülüğünü yapan AKP hükümeti, uluslararası ve yerli tekellerin hizmetinde şimdi de en yaşamsal haklarımız olan eğitimden sağlığa tüm temel hizmetleri gaspetmeye hazırlanıyor. Elbette ABD karşısında defalarca secdeye yatan bir hükümetin milyonlarca emekçinin en yaşamsal haklarına göz koyması şaşırtıcı değildir. Çuval olayından sonra

ABD'den bir "özür" bile alamayan, aksine medyasıyla, hükümetiyle ve Genelkurmayı'yla ilk tezkereyi çıkaramadıkları için ABD'den defalarca "özür dileyen" işbirlikçi sermaye iktidarının milyonlarca emekçiyi yoksulluğun çukuruna itmesi şaşırtıcı değildir. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül *"ancak eşit güçler arasında özür söz konusu olabilir"* diyerek ABD'yi aklıyordu. Onlar Irak'ta ABD'nin dümeninde direnen halkların karşısına dikilme onursuzluğunu *"ulusal onur"*, gençlerimizi Irak bataklığına sürmeyi *"ulusal çıkar"* diye adlandırıyorlar. Bir avuç sömürücü asalağın sefil çıkarları bizlere "ulusal çıkar" diye yutturulmaya çalışılıyor. Ve gençlerimiz bu bir avuç sömürücü asalağın çıkarları için ölmeye ve öldürmeye gönderiliyor. Böyle bir hükümetin ve böyle bir düzenin milyonlarca emekçinin yaşamsal haklarına göz dikmesi, çocuklarımızın geleceğini karartması şaşırtıcı olabilir mi?

Kamu emekçileri!

Sermaye iktidarı kamusal hizmet alanını tasfiye etmek, eğitimden sağlığa tüm hizmetleri özelleştirmek için yasa tasarıları hazırlamış bulunuyor. Sermayenin sözcüleri *"serbest piyasa koşullarında verilen kamu hizmetinin daha kaliteli ve daha hızlı olacağını"* iddia ediyorlar. Yani bu hizmetleri özel kuruluşlar verir ya da paralı olursa

daha kaliteli hizmet alacakmışız! Peki, piyasa koşullarında fiyatlandırılan bir hizmet kamu hizmeti adını alabilir mi? Örneğin bugün özel hastane ya da özel okulların verdiği *'hizmet'* bir kamu hizmeti midir? Onlar hizmet mi vermektedir, yoksa hizmet mi satmaktadırlar? Bir özel sektör kuruluşunun amacı bizlere hizmet etmek midir, yoksa kâr elde etmek midir?

Sermaye iktidarı kamu hizmetlerinin devletin sırtında yük olduğunu iddia ediyor. Peki bugüne kadar kamu hizmetlerinin bedeli kimden çıkartılıyordu? Devlet bu hizmetlerin kaynağını kimden buluyor? Tabii ki milyonlarca emekçiden! Bugün toplam vergilerin yüzde 70'i dolaylı vergilerden oluşuyor. Dolaysız vergilerin de büyük bir kısmı işçi ve emekçilerin ücretlerinden kesiliyor. Yani vergi gelirlerinin neredeyse tamamına yakını emekçilerden elde ediliyor. Peki kamu hizmetlerine bizlerden toplanan vergilerin çok azı ayrılırken nasıl oluyor da kamu hizmetleri devletin sırtında yük

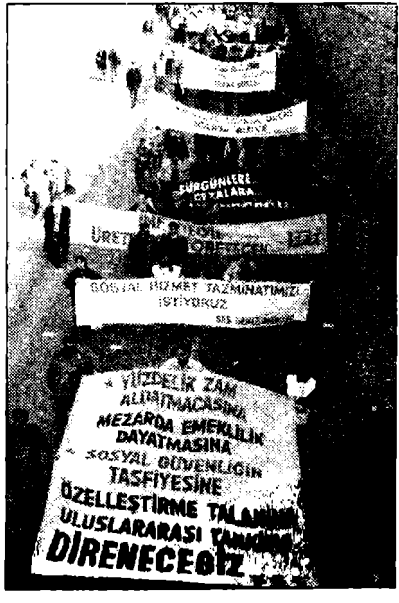
oluyor? Bizlerden toplanan vergiler kaliteli bir kamu hizmeti için yeterli değil mi? Tabii ki yeterli. Ama onlar bizlerden topladıklarını faizciye, rantiyeye, silahlanmaya ve İMF'ye aktarıyor. Demek ki amaçları hiç de kaliteli hizmet vermek değil!

Onların amaçları belli. Yerli ve uluslararası tekelci sermayenin pazar sorununa çözüm bulmak istiyorlar. Kapitalist üretim 1970'lerden bugüne kriz içerisinde debeleniyor. Krizden çıkma adına onyıllardır İMF reçeteleri uygulanıyor. Kriz deyince onlar yalnızca sermayenin kâr krizini anlıyorlar. Milyonlarca insanın yoksulluğu, açlığı onların umurunda bile değil. Dünyada her gün 100 bin kişi açlıktan ölmektedir. Sadece 2000 yılında tam 36 milyon insan açlık ve açlığın yarattığı sonuçlardan ölmüştür. Ama onlar bu açlık ve yoksulluğu durmadan büyüten politikalar üretiyorlar. Açlık büyüyor ama, onların da kârları büyüyor. Öyle ki, onların kârları ne kadar büyürse açlık da o kadar artıyor. Eğer kamu hizmetleri paralı hale getirilir ve özelleştirilirse, yerli ve yabancı sermayeye koca bir pazar alanı, koca bir kâr alanı açılmış olacak. Milyonlarca insan bu hizmetlerden yararlanamaz hale gelecek. Bu hizmetlerden yararlanabilenler ise para karşılığı yararlanacakları için tekellerin kasası dolacak. İşte bunu gerçekleştirmek için Türkiye '95 yılında bir köleilik anlaşması olan GATS'a (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) imza atmıştır. Şimdi bu

anlaşmanın gerekleri hızla yerine getiriliyor.

Saldırının uluslararası dayanakları

Yapılacak yeni düzenlemeler AKP hükümetinin bir tercihi değildir. AKP hükümeti emperyalizme ve sermayeye hizmette kusur etmeyen bir parti olarak bu saldırının gereklerini yerine getirmektedir. Kapitalizmin '70'li yıllardan itibaren içerisine girdiği krizi aşmaya dönük olarak uluslararası planda tasarlanan ve DTÖ-İMF-DB gibi emperyalist kuruluşlar aracılığıyla, GATS gibi uluslararası anlaşmalara dayanılarak dünya çapında uygulanan bir saldırı programıdır bu.

Sermaye aşırı üretime dayalı krizini aşmak için yeni pazarlar ve kâr alanları arayışındadır. Bunun için uluslararası tekellerin önündeki her türlü engel kaldırılmakta, dünya serbest bir sömürü

ve talan alanı haline getirilmektedir. Aşırı sermaye birikiminin yeniden çevrime sokulabilmesi için, bugüne kadar piyasa konusu olabileceği dahi düşünülemeyecek bir dizi toplumsal yaşam alanı tekellerin ellerine teslim edilmektedir. Elbette ki yeni pazar arayışları mevcut pazarların da yeniden paylaşımını zorunlu kılmakta, bunun için emperyalistler arasındaki çelişkiler derinleşerek siyasi ve askeri biçimler almaktadır.

İşte dünyamız, emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından bu nedenlerle yakılıp yıkılıyor, yağmalanıyor. Bir yandan modern savaş makinaları kullanılarak halklar kırımdan geçiriliyor, diğer yandan yüzbinlerce insan toplumsal yaşamın dışına itiliyor, insani ihtiyaçlarını karşılayacak imkanlardan yoksun bırakılıyor.

Emperyalistler '80'li yılların başından itibaren dizginlerinden boşanan bir saldırı dalgasıyla girilmedik, satılmadık, soyulmadık ne bir coğrafya, ne de insan yaşamına ait bir alan bırakıyorlar.

Türkiye'de kamu hizmetlerinin ticarileştirilme süreci

Türkiye'de de dünya çapında uygulanan bu programa paralel olarak, 12 Eylül'ün ardından bir dizi alanda özelleştirme-piyasalaştırma adımları atıldı. Ama öncelikle bu saldırıların önünü

açabilmek için ideolojik bir kampanya örgütlendi. "KİT'ler zarar ediyor", "hantal devlet", "devletin asli hizmetlerine dönmesi", "piyasanın rekabete açılması" vb. gibi argümanlarla yürütülen bu ideolojik kampanya ile kamu hizmetlerinin alınıp satılabileceği fikri topluma empoze edildi. Buna bağlı olarak bir dizi alanda küçük adımlarla başlayan ama giderek genelleşen bir biçimde temel hizmet alanları piyasaya açıldı.

Sosyal güvenlik bir hak olmaktan çıkarıldı. SSK'nın özelleştirilmesi yönünde girişimler başlatıldı. Mezarda emeklilik getirilirken, bireysel emekliliğin yolu açıldı. Sigorta tekelleri için böylelikle devasa bir pazar yaratıldı. Yeni yasal düzenlemelerle de SSK'nın sağlık ve sigorta işlevleri ayrıştırılarak hastanelerin özelleştirilmesi için önemli bir adım atılmış oldu.

Sağlığa bütçeden ayrılan kaynaklar kısılırken hastanelerin birer işletme biçiminde çalışmalarının temel mekanizmalarından döner sermaye uygulaması genelleştirildi. Sağlık fahiş fiyatlarla satılan bir meta haline getirildi. Hizmetlerin önemli bir bölümü taşeronlaştırılırken, döner sermayeye bağlı ve hiçbir yasal dayanağı olmayan personel çalıştırılmaya başlandı.

Eğitimde 12 Eylül sonrasında cüzi miktarlarda alınan "katkı payları" bugün yüksek düzeylere çekilmiş, uygulama alanı ilkokullara kadar indirilmiştir. Yeni YÖK yasa tasarısıyla da üniversitelerin tam bir ticarethane biçiminde işletilmesi için gereken mekanizmalar oluşturuluyor. Son dönemde devlet okullarına kaynak ayrılmazken, özel okullara çeşitli kılıflar altında kaynak aktarma çabaları bu saldırının başka bir biçimidir.

AKP hükümetinin çıkarmak için hazırlık yaptığı

"Kamu Yönetimi Reformu" adı altında toplanan bir dizi yasa tasarısı, bugüne kadar belli bir seyir kazanan kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi-ticarileştirilmesi saldırısını, bir dizi alanda geçmiş uygulamaları aşan bir biçimde tamamlama amacı taşıyor.

"Kamu Yönetimi Reformu" adı altında çıkarılması düşünülen yasalar üç ana başlık altında toplanmaktadır. Birincisi, "Kamu Yönetimi Temel Kanunu Yasa Tasarısı", ikincisi "Yerel Yönetimler Reformu" adı altında toplanan üç kanun tasarısı ve üçüncüsü de, ilk ikisine bağlı olarak çıkarılacak "Personel Rejimi Yasası"dır. Tüm bu kanun tasarı ve taslakları birbirini tamamlayacak biçimde kamu hizmetlerini topyekûn piyasalaştırılma hedefine bağlanmış durumdadır.

"Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı"

"Devletin yeniden yapılandırılması", etkinlik, verimlilik vb. popüler söylemlerle gündeme getirilen "Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı", devletin sosyal fonksiyonlarından tümüyle soyundurulması hedefini taşımaktadır.

Tasarının amacı şöyle ifade ediliyor: *"Katılımcı, şeffaf ve etkin kamu yönetiminin kurulması, kamu hizmetlerinin kaliteli, süratli, adil ve ekonomik bir şekilde sunulması, rekabetçi piyasa şartlarının*

oluşturulması, devletin düzenleyici fonksiyonunun güçlendirilmesi, bakanlıkların ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarının teşkili, kaldırılması, mevcutlarının bölünmesi veya birleştirilmesi ve yeniden yapılandırılması, merkezi yönetim ve yerel yönetimlerin teşkilat, görev, yetki ve kaynak dağılımı ile bunlar arasındaki esas ve ilişkileri düzenlemektir!"

Asıl amaç ardarda sıralanan popüler söylemler sonrasında dışa vuruluyor: Rekabetçi piyasa şartlarının oluşturulması! Bunun anlamı, kamu hizmet alanlarını piyasa koşullarına bağlamaktır. Piyasa ancak parası olanın, parasının yettiği kadar

mal ve hizmet alabileceği bir mekanizmadır. Eğer paranız yoksa yararlanamazsınız.

Kamu hizmetlerinin piyasalaştırılması, yasa tasarısının 3. maddesinin h bendinde açıkça ifade edilmiştir: *"Kamu kurum ve kuruluşları piyasada rekabet şartları içinde üretilen mal ve hizmetleri haksız rekabet oluşturacak şekilde üretemez. Bu ilkeye aykırılık teşkil edecek bütün birimler tasfiye edilir ve yerine yenileri kurulamaz."* Yani kamunun salt "asli görevler"le sınırlanacağı, bunun dışındaki tüm mal ve hizmetlerin üretiminin ya özel sermayeye devredileceği ya da devlet tarafından yerine getirilse dahi piyasa koşullarına göre yeniden yapılandırılacağı ifade edilmektedir.

Buradan da anlaşılıyor ki, herşey sermayenin ihtiyaçlarına göre düzenlenmekte, sermayenin önündeki tüm engeller kaldırılmaktadır. Kamusal alanın piyasalaştırılmasıyla, sermayeye yeni kâr alanları açılmaktadır.

Taslakta taşra teşkilatı olan bakanlıklar ve taşra teşkilatı olmayan bakanlıklar sıralanarak, İçişleri, Dışişleri, Milli Savunma, Maliye gibi bakanlıkların taşra teşkilatı kurmalarına izin verilirken, Milli Eğitim, Sağlık, Tarım, Ulaştırma gibi bakanlıkların taşra teşkilatı kurmaları engelleniyor ve varolanları da kapatılıyor. Bu, devletin kendisini salt bir jandarma devleti olarak yeniden tahkim etmesi anlamına geliyor. Böylelikle devletin ekonomik

varlıkları sermayeye peşkeş çekileceği gibi, temel insan hakkı kapsamında olanlar da ya sermayeye devredilecek, ya da özel bir kapitalist ticarethane biçiminde çalıştırılacak.

Devlet Demir Yolları, şeker fabrikaları, Türk Telekom gibi özelleştirilmesi gündemde olan kuruluşların adı hiçbir bakanlık ve genel idarenin faaliyet alanında geçmemektedir. Yani bu kurumlar gözden çıkarılmıştır.

Tasarı'nın 3. Maddesi kamu yönetiminin kuruluş ve işleyişinin temel ilkelerini şöyle sıralamaktadır: *"Kamu hizmetlerinin sunulmasında sürekli gelişim, katılım, şeffaflık, hesap verilebilirlik, öngörülebilirlik, yerindelik, hizmetin sonucuna ve hizmetten yararlananların ihtiyacına odaklılık ve beyana güven esastır."*

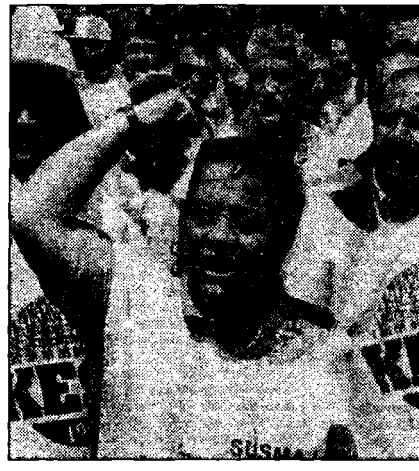
"Katılımcılık", "şeffaflık" gibi ilk planda kulağa hoş gelen bu sözler, gerçekte saldırının gerçek niteliğini bir parça saklamak niyetiyle sarfedilmiş sözcüklerdir. Çünkü yasa tasarısı metni incelendiğinde görülecektir ki, katılımcılıktan anlaşılması gereken üretenlerin fiziki güçleri üzerinde olduğu gibi, beyinleri üzerinde de tam bir denetim kurmaktır. Bununla birlikte "katılımcılık", birer pazar konusu haline getirilmiş hizmetlerden yararlanmak için bedelini ödeme yükümlülüğüdür. Yani buradaki "katılımcılık" ilkesi, esas olarak, sermayenin o çok bildik "hizmetten yararlanan

maliyetini de öder" ilkesidir.

"Şeffaflık" ve "hesap verilebilirlik" ise, kamu gelirlerinin ya da devletin el koyduğu kazançlarımızın (vergilerin) nerelerde kullanıldığının İMF gibi finans kuruluşları ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenmiş üst kurullar (rekabet kurumu gibi) tarafından denetlenmesi anlamı taşımaktadır. Belirtmeye gerek yok ki, bu "ilkeler" de kamu hizmeti yapan işyerlerinin ticarethane mantığına göre çalıştırılması ön kabulüne dayanmaktadır.

Tasarı'nın 3. Maddesi g bendinde de şöyle denilmektedir: *"Kamu hizmetlerinin süre ve kalite açısından standartları belirlenerek, hizmetten yararlananların önceden bu standartları bilmesi*

sağlanır."

"Kalite", '90'lı yılların popüler, bilinçleri bulandıran bir diğer kelimesidir. Kuşkusuz herkes eğitim kurumlarının ya da hastanelerin kaliteli bir hizmet sunmasını ister. Ancak bir bütün olarak temel hizmetlerin piyasaya açıldığı ve parası olanın bunlardan yararlanabileceği düşünülürse, bu hizmetler kime sunulacaktır? "Kalite", esas olarak "müşteri memnuniyeti" olarak adlandırılan temel bir işletmecilik ilkesine bağlanmıştır. Kaliteli hizmet ancak parası olana sunulacaktır, parası olmayan ise tamamen yoksun kalacaktır.

Nasıl ki esnek çalışma koşulları yeni iş kanunu ile işçi sınıfına dayatılmışsa, "Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı" ile de kamu emekçilerine esnek çalışma dayatılmaktadır. Tasarının 7. Kısım 64. Maddesi'nde şunlar söylenmektedir: *"Bakanlıklara bağlı ve ilgili kuruluşların personelinden ihtiyaç duyduklarını yatırım programları ve projelerin hazırlanması gibi konularda ve uzmanlık isteyen*

işlerde süre ve çalışma konusu belirtilmek şartıyla ve geçici olarak bakanın onayı ile bakanlık merkez teşkilatında görevlendirilebilirler. Ancak bu personelin çalışma süresi altı ayı geçemez."

Yine tasarının 9. Maddesi'nde, *"merkezi yönetim dahil tüm kurum ve kuruluşlar, performansa dayalı yönetime temel teşkil edecek şekilde amaç ve fonksiyonlarını, politika ve önceliklerini ortaya koyar, ölçülebilir başarı kriterlerini ilan eder"* denilmektedir. Bu iki madde birarada ele alındığında, çalışma hayatının kuralsızlaştırıldığı ya da emekçilerin yüzyıllardır mücadele ederek elde ettikleri hakların gaspedildiği açıkça ortaya çıkar.

Yerel Yönetimler Reformu

Yerel Yönetimler Reformu kapsamında üç yasa tasarısı hazırlanmıştır. Bunlar, "Belediye Kanunu Tasarısı", "İl Özel İdaresi Kanunu Taslağı" ve "Belediye ve İl Özel İdaresi Gelirleri Kanunu Taslağı"dır.

"Belediye Kanunu Tasarısı"nın "Mali Özerklik İlkesi" adını taşıyan 7. Maddesi'nde şöyle denilmektedir: *"Belediye hizmet giderlerine belde halkının katılması esastır"* Böylece belediyeler tarafından verilecek hizmetlerin de paralı hale getirilmesinin önü açılmaktadır.

Tasarının belediyelerin görevlerinin sayıldığı 12.

Maddesi'nde her görev alanı "işletmek ya da işlettirmek" sözcükleriyle tamamlanmaktadır. Bunun anlamı, belediyelere bağlı tüm hizmet alanlarının işletme mantığına uygun çalıştırılması, yani kârlılığın esas kabul edilmesi, beraberinde bu hizmet alanlarının özelleştirilmesidir.

Taslakta çalışanlarla ilgili olarak Belediye Personeli başlığı altında şunlar söylenmektedir. "*Belediyeler, belediye hizmetlerini yerine getirmek üzere memur, işçi ve sözleşmeli personel çalıştırabilir*"; "*Belediyeler, başkan yardımcılıkları, birim amirleri, avukatlık hizmetleri, sağlık hizmetleri, teknik hizmetler, bilgisayar uzmanı, tercüman, sanatçı ve yöneticilik bilgi ve deneyimi gibi uzmanlık isteyen personel ihtiyacını karşılamak*

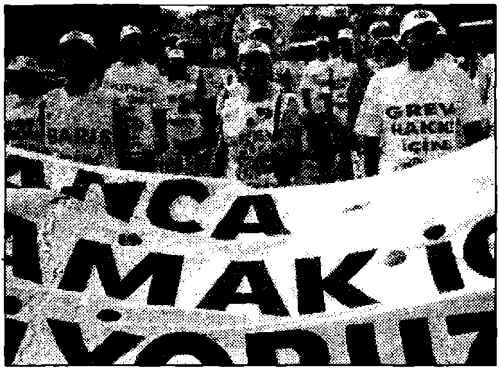

üzere sözleşmeli personel çalıştırabilir" (Madde 54 ve 55) denilmektedir. Yasa tasarısının ilk halinde *"Mahalli idarelerde sözleşmeli personel çalıştırılması esastır"* denilmekteydi. Son tasarıda yapılan düzeltmelerin gelecek tepkileri paralize etme amaçlı olduğu açıktır. Amaçlanan yerel yönetimler bünyesinde çalışanların iş güvencesi de dahil tüm haklarını gaspetmek, esnek çalışma koşullarına boyun eğdirmektir. Böylelikle sözleşmeli çalışma, belediyelerde temel çalışma statüsü haline getirilecektir.

İl Özel İdareleri il sınırları içinde, belediye ve büyükşehir belediyelerinin sınırları dışında kalan alanlarda faaliyet gösteriyorlar. Bu alanlarda belediye hizmetlerinin ticarileştirilmesi ve kârlılık esasına uygun çalıştırılması işlevini de bunlar üstleniyorlar. Dolayısıyla "Belediye Kanun Taslağı"nda yer alan düzenlemelerin bir benzeri İl Özel İdareleri için hazırlanmış taslakta da yeralmaktadır.

Yeni "Personel Rejimi Reformu"

"Kamu Yönetim Reformu"nun üçüncü ayağını personel rejiminde yapılacak düzenlemeler oluşturuyor. Merkezi ve yerel yönetimler arasındaki görev ve yetki paylaşımına paralel olarak personel rejimi de yeniden biçimlendirilecektir. Böylelikle

sermayenin çıplak bir zor aygıtı olarak yeniden tahkim edilmiş devletin bu "asli" hizmetini yerine getirenler devlet memuru sayılırken, diğerleri "piyasa"nın ellerine terkedilecektir.

İlk iki tasarının yürürlüğe girmesiyle birlikte 1 milyon civarında kamu emekçisi yerel yönetimlere devredilecektir. Yerel yönetimlerde "sözleşmeli personel esas" olduğuna göre, 1 milyon kamu emekçisi tüm sosyal ve iktisadi kazanımlarını yitirecektir.

AKP'nin 3 Ocak '03 tarihli "Acil Eylem Planı"nda Personel Rejimi Reformu'nun 6-12 ay içinde gerçekleştirileceği belirtilmekte ve şöyle denilmektedir; "*Devlette asli ve sürekli görevler belirlenecek ve bu görevleri yürütenlerin dışındakiler İş Kanunu'na göre çalıştırılacaktır.*"

Hükümet Programı ve AKP'nin Seçim Beyannamesi'nde de aynı cümlelerle; *"Kamuda yöneticiler ile çalışanlar arasında yapılacak sözleşmelerle performans yönetimi geliştirilecek,*

uzun vadede performansa dayalı ücret sistemine geçilecektir" denilmektedir.

Mevcut tüm yasa tasarıları ile AKP "Acil Eylem Planı" bir arada alındığında, yeni "Personel Rejimi"ni aşağıdaki başlıklar altında toplayabiliriz:

1- Kamu çalışanlarının sözleşmeli hale getirilmesi
2- Esnek çalışma biçimlerinin uygulanması
3- Toplam Kalite Yönetimi
4- Performansa bağlı ücret sistemine geçilmesi
5- Norm kadro uygulaması

Sözleşmeli Personel

Yukarıda belirttiğimiz üzere (Madde 22 vb.) yerel yönetimler bünyesinde istihdam, sözleşmeli çalıştırma esasına göre yapılacaktır. Böylelikle iş güvencesi ortadan kaldırılmakta, çalışanlar köleleştirilmektedir. Piyasa mekanizmalarına bağlanmış kuruluşlarda kârlılık esas olduğundan, ihtiyaç duyulan sayıda çalışan istihdam edilecek, işsizlik bir tehdit olarak kullanılarak çalışanların köleleştirilmesi sağlanacaktır.

Sözleşmeli personel çalıştırmanın sonuçlarından bir diğeri de sendikal örgütlülüklerinin dağıtılmasıdır. Çalışanlar bireysel sözleşme hükümleriyle daha baştan çalışma süresi, ücret, çalışma saati gibi konularında bağlanacağı için sendikal örgütlülükler gereksizleştirilerek tasfiye edilecektir.

Toplam Kalite Yönetimi (TKY)

TKY, sermayenin krizini aşma çabasına bağlı olarak gündeme getirdiği neo-liberal saldırıların işletme bazındaki uygulama biçimlerinden biridir. "Kamu Yönetimi Reformu"nun ilkelerinden biri olan "katılımcılık" TKY ile somutluk kazanmaktadır. Piyasalaştırılmış hizmet alanlarında emekçiler, daha yüksek bir kârlılık düzeyi için daha kötü çalışma koşullarına boyun eğdirilirken, TKY ile işyerinde üretkenlik ve kaliteyi herşeyin önüne koymaları istenmektedir.

"Müşteri temelli bir yönetim tekniği" olarak tanımlanan TKY ile, çalışanın, işin belli bir parçasında uzmanlaşmasına dayalı üretim organizasyonundan, bir dizi işi hem örgütleyip hem de yerine getirdiği yeni üretim organizasyonuna geçilmektedir. TKY, takım çalışması yoluyla müşteri taleplerine en uygun ürün kalitesine ve daha yüksek bir verimliliğe ulaşmak için, çalışanların yaratıcılığının sistematik olarak kullanımına dayanmaktadır. İş güvencesiz, düşük ücret ve uzun saatler boyunca

çalıştırılan emekçilerden kendilerini işyerinin bir parçası olarak düşünmeleri istenmektedir. Böylece daha yüksek bir kârlılık düzeyine ulaşmak için, çalışanın sadece fiziki gücünden değil yanı sıra beyinsel gücünden de yararlanılmakta, çifte sömürüye tabi tutulmaktadır.

TKY, iddia edilenin aksine çalışanlar arasındaki dayanışma duygularını bozarak, işyeri iç rekabetini yükseltecektir. Böylelikle çalışanlar oto kontrol yoluyla köleleştirilmiş olacaktır. Yine TKY, burjuva ideologlar tarafından çalışanın yönetime katılması olarak parlatılsa da, uygulamada tersine çalışanın disipline edildiği ve üzerinde tam kontrol sağlandığı bir sistemdir.

Esneklik

Yeni yasal düzenlemelerin bütününde esneklik özel bir vurgu olarak öne çıkarılmaktadır. Esneklik, çalışanların gerek sayı, gerek çalışma süresi ve çalışma yetenekleri bakımından piyasaya uyum sağlayacak esneklikte çalıştırılabilme olanağı olarak tanımlanabilir. Bu haliyle de kapitalizmin sermaye birikiminde yaşanan tıkanıklıklara karşı bir kriz aşma yöntemi olarak anlaşılabilir. Üretkenliği arttırırken, talepteki dalgalanmalara yanıt verebilecek bir üretim sürecidir ihtiyaç duyulan.

Bu üretim süreci, işçi-emekçiyi tümüyle işin ihtiyaçlarına bağlı kılmayı gerektiriyor. Yani

sermayenin, ihtiyacı kadar ve istediği koşullarda çalışmaya hazır çalışanı, kolaylıkla bulacağı bir yedek işgücü ordusu ile ihtiyaç duyulmadığı durumda hiçbir engelle karşılaşmaksızın kapı dışına atacağı bir kuralsızlık. İşte "Kamu Yönetim Reformu" ile hem insan yaşamının en temel ihtiyaç alanları bir piyasa konusu haline getiriliyor, hem de insan basit ve herşeyiyle sermayenin tasarrufunda bir üretim girdisine dönüştürülüyor. Bu üretim girdisi işsizliğin devasa boyutlara ulaştığı ülkemizde hem bol, hem de herşeyden ucuzdur.

Performansa dayalı ücretlendirme

"Kamu Yönetim Reformu" özelde yeni "Personel Rejimi" ile ücretin performansa bağlı olarak belirlenmesi öngörülmektedir. Ücretin

belirlenmesinde bireysel performans kıstas kabul edilerek, toplam performansın arttırılacağı hesaplanmaktadır. Bu, çalışanın kâr için yok sayılmasıdır. Herşey işletmeye dönüştürülmüş hizmet alanından daha fazla kâr elde etme hedefine bağlanmıştır. Böylelikle aynı işi yapan iki çalışan farklı ücret alırken, genel olarak sistem, çalışanı işyerine bağlamaktadır. Kendisine ve aynı işyerinde çalışan sınıf kardeşlerine yabancılaştırmaktadır. Ancak performans sadece bireysel olarak değil, bir bütün işletmenin kârlılığına göre de değerlendirilebilir. Böylelikle çalışanlar ne denli yüksek performans gösterirlerse göstersinler, işletmenin kârı düşerse ücretleri düşürülebilir.

Performansa dayalı ücretlendirmeyle birkaç amaca birden ulaşmayı hedefliyorlar: Kamu emekçisini işletmenin kârlılığına sıkı sıkıya bağlamak (ne kadar çok çalışırsan ve işletme ne kadar çok kâr elde ederse o kadar çok kazanırsın), emekçilerin birbiriyle rekabet etmesini sağlamak ve son olarak da sendikal örgütlülüğü dağıtmak.

Performansa dayalı ücret sistemi toplusözleşmeyi tümden olanaksızlaştırmakta, örgütsüzlüğü ve bireyciliği teşvik etmektedir. Bu haliyle de sistematik bir köleleştirme yöntemidir.

Norm Kadro

Norm kadro uygulaması yakın zamanda eğitimde

uygulanmaya başlamıştır. Norm kadro uygulaması öz olarak, "fazla" personelin ihtiyaç duyulan birimlere aktarılarak üretken hale getirilmesi olarak açıklanmaktadır. Eğitim işkolu dışında diğer işkollarında da bu yönde çalışmalar ("fazla" personeli tespit çalışmaları) başlamış bulunmaktadır. Konuyla ilgili yayınlanan Kararnamede bütün kamu kurumlarında norm kadro uygulamasının 2003 yılı sonunda tamamlanması gerektiği belirtilmektedir.

Norm kadro uygulaması, yeni iş kanunu ile yasallaştırılan ödünç işçilik uygulamasına benzemektedir. Norm kadro, düzenli istihdamı ortadan kaldırarak, çalışanların görev yerlerinin sürekli değişmesine neden olan, bazen birden fazla işyerinde görevlendirildiği, işyerinin parçalandığı bir uygulamadır. Bu haliyle de esnek çalışmanın kamu işyerlerindeki uygulama biçimlerinden biridir.

Norm kadro uygulamasının temel amaçlarından biri de çalışan sayısını azaltmaktır. Bu uygulamayla nitelikli ve sürekli hareket halinde olacak bir emekçi ordusu eliyle, daha önce binlerce emekçinin yaptığı iş az sayıda emekçi ile yerine getirilebilecektir.

Saldırı programı toptan reddedilmelidir!

Sonuç olarak, daha önce temel birer insan hakkı olarak tanımlanan kamu hizmet alanları, AKP hükümeti tarafından tümüyle sermayenin ellerine

bırakılmakta, ticarileştirilmektedir. Hizmet üreten işyerleri birer işletmeye, bu hizmetlerden yararlananlar da müşteriye dönüştürülmektedir. Devlet, toplumsal hizmet fonksiyonlarından tümüyle soyunmaktadır. Milyonlarca insanın yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayamaz hale düştüğü bir toplumda, böyle bir düzenin koruyuculuğu görevini yerine getirmek üzere, baştan aşağı silahlı bir güç olarak yeniden tahkim edilmektedir.

Yapılacak yeni düzenlemelerle birlikte tüm iktisadi ve sosyal haklarını yitirecek, iş güvencesinden yoksunlaşacak kamu emekçileri ise, bugün işçi sınıfının geniş bölüklerinin maruz kaldığı vahşi kapitalist çarkların dişlileri arasında ezilecektir. Bu anlamda "Kamu Yönetimi Reformu" adı altında yapılmak istenen tam bir köleleştirme operasyonudur.

Doğaldır ki, böyle bir kapsam ve niteliğe sahip olan bir saldırı programı hiçbir şekilde emekçilerce kabul edilemez ve tartışılamaz. Bir bütün olarak reddedilmek zorundadır. Çünkü nasıl gerekçelendirilirse gerekçelendirilsin, nasıl parlatılırsa parlatılsın, temel insan hakkı olan hizmetlerin satılması kabul edilemez. Bu saldırı programının özü insan yaşamının ticarileştirilmesi ve sermayenin çıkarları için milyonların ölüme mahkum edilmesidir. Hiçbir emekçinin gündelik ve bireysel çıkarlar için milyonlarca işçi ve emekçinin geleceğini feda etmeye hakkı yoktur.

İşçi sınıfı da saldırının birinci dereceden muhatabıdır. Hem kamu işyerlerinde çalışan işçiler kamu emekçilerinin maruz kalacakları saldırılarla yüzyüze kalacaklar, hem de işçi sınıfı bir bütün olarak yoksullaşacak, kamu hizmetlerinden parasız yararlanma hakkından yoksun kalacaktır. İşçi sınıfı, kamu emekçileriyle aynı mücadele hattında birleşmelidir. Bunun için tüm imkanlar değerlendirilmeli, başta kamu işyerlerinde olmak üzere ortak işyeri örgütlenmeleri oluşturulmalıdır.

Gençlik de saldırının birinci dereceden muhatabıdır. Bu, hem saldırı programıyla birlikte başta eğitim olmak üzere bir dizi sosyal haktan yoksun kalması nedeniyle böyledir, hem de bir bütün olarak bu saldırı gençliğin geleceğine yapılmış bir saldırıdır. Halihazırda gençliğin eğitim alanında

hazırlıkları süren saldırıya karşı sınırlı da olsa harekete geçmiş anlamlı bir duyarlılığı vardır. Dolayısıyla örgütlenecek mücadele hattının ana bileşenlerinden biri de gençliktir.

Bundan dolayı ortak taleplerimiz etrafında birleşmeli, "Kamu Yönetimi Reformu"nun geri çekilmesini talep etmeliyiz.

Genel grev için hazırlanmalıyız!

Saldırı programını göğüslemek için bugünden kararlı ve militan bir mücadele hattı oluşturmalıyız. Böyle bir mücadele hattı bedel ödemeyi ve ödetmeyi göze alacak bir kararlılıkta olmalıdır. Saldırıyı püskürtmenin başka bir yolu yoktur.

Unutulmamalıdır ki, birçok saldırı yasası (mezarda emeklilik, sahte sendika, iş kanunu) toplumun geniş yığınlarınca onaylanmamasına ve eylemli tepkilerle kabul edilmemesine rağmen devletin yetkili organlarınca elbirliğiyle çıkarılmıştır. Çünkü bu devlet, emperyalizmin ve yerli işbirlikçi sermayenin çıkarları doğrultusunda çalışmaktadır. Emperyalist-kapitalist düzenin geleceği için işçi ve emekçilere yaşam hakkı tanınmamaktadır. Saldırılar ancak üretimden gelen gücün kullanıldığı bir mücadele hattıyla durdurulur, haklar ancak söke söke alınır.

Genel grev işçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye karşı en etkili silahıdır. Bu silahın kullanımı artık kaçınılmazdır.

Kamu emekçileri bu bilinçle saldırılara göğüs gerecek bir genel grevi örgütlemek için bugünden harekete geçmelidirler. Bunun için öncelikle bu saldırı programından habersiz emekçi yığınlar bilinçlendirilmeli, uyarılmalıdır. Sistematik biçimde uyandırılacak bilinç örgütlenmeye, örgütlenme eyleme, tüm herşey genel grev hedefine bağlanmalıdır.

İşyerlerinden başlayarak genel grev komitelerini örgütlemeli, bu örgütlenmelere dayanarak işyeri bazında eylemler düzenlemeli, beraberinde bu süreci işyerlerinden genele yaymalıyız. İşyerlerinden işkoluna, işkolundan diğer işkollarına yayılacak bir

mücadele hattını kurmalıyız. Tüm yapılacakları büyük eylem için bir hazırlık olarak görmeliyiz.

Sendikalar böyle bir mücadelenin örgütlenmesinde temel silahımızdır. Sendikaların başında bulunan yöneticileri böyle bir mücadele hattını oluşturmak için zorlamalı, konfederasyon bazında uygulanmak üzere karar altına aldırtmalıyız. Sendika yöneticileri eğer harekete geçmemekte direniyorlarsa onları aşmalı, sendikalarımızdan kovarak mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verecek bir devrimci sendikal önderlik altında birleşmeliyiz.

Son olarak söylemek gerekirse; bu saldırı programı çürüyen ve kokuşan emperyalist-kapitalist düzenin geleceği için yapılmaktadır. Çünkü bu düzende çarklar bir avuç asalağın çıkarları için dönüyor. Milyonlarca insan bu çarklar tarafından eziliyor, öğütülüyor. Bu düzenin tek alternatifi, üretim araçlarının bir avuç asalağın elinden alınarak toplumun ihtiyaçlarma göre düzenleneceği sosyalizmdir. Bu nedenle insanlık tarihsel bir ikilemle yüzyüze bulunuyor: **Ya kapitalist barbarlık, ya sosyalizm!**

Sosyalist Kamu Emekçileri

Mücadele taleplerimiz:

✔ "Kamu yönetimi reformu" geri çekilsin!
✔ GATS'dan çıkılsın! Emperyalistlerle yapılan açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!
✔ Tüm iç ve dış borç ödemeleri durdurulsun! Rantiyeye değil emekçiye bütçe!
✔ Tüm kamu hizmetleri parasız olsun!
✔ Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!
✔ Herkese her düzeyde parasız eğitim!
✔ Herkese parasız sağlık hizmeti, tüm çalışanlara genel sigorta!
✔ Kölelik yasaları iptal edilsin!
✔ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
✔ 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası! Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili!
✔ İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!
✔ Parça başı, akord, primli, taşeron, geçici, mevsimlik, sözleşmeli vb. çalışma sistemleri yasaklansın! Tek biçimli iş sözleşmesi!
✔ Sendikal ve siyasal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılsın! Sınırsız örgütlenme, toplanma, söz, basın, gösteri ve grev hakkı!
✔ Her türlü dolaylı vergi kaldırılsın! Artan oranlı gelir ve servet vergisi!
✔ Irak'ta Amerikan jandarmalığına hayır!
✔ Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!
✔ Emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye son!
✔ Kahrolsun emperyalizm, yaşasın bağımsız-sosyalist Türkiye!

Kızıl Bayrakçılar Bülteni Özel sayısı #2 ● Ekim 2006 ● Eylül 2006 ● Aylık ve K. Yaşı İşçi Sözü Yerel ÜZAL ●
EKSEN Basın Yayın Ltd. Şti. ● Molla Gürani Mah. Millet Cad. 96/10 Fatih/İstanbul ● Tel/Faks: 0 (212) 534 32 34 ● Sahibi: Özdemir Mahmudak